

## DÜNYAYI DOĞRU ANLAMAK

---

**“...Fıtratı müteheyyic olan insanın rahatı yalnız sa'y ve cidal dedir.”(1)**

Gündüzü gecenin kovaladığı, sıhhati hastalığın, gençliği ihtiyarlığın takip ettiği, sevinçlerin kederlerle karıştığı bu fani dünyanın, zevk ve safa yeri olmadığı çok açık bir gerçektir.

Nitekim Peygamber Efendimiz (asm.) **“Dünyada rahat yoktur.”** hadis-i şerifleriyle bu hakikati ders vermiş, bir başka hadis-i şeriflerinde ise **“Dünya ahiretin tarlasıdır.”**(*Acûnî, Keşfu'l-Hafa, I/412*) buyurmuşlardır.

Tarlada rahat yoktur,ama saadet vardır. Bu saadetin kaynağı da bu dünya hayatını doğru değerlendirmektir.

Tarla rahat yeri değildir, tarla istirahat yeri de değildir, zevk ve safa yeri hiç değildir. Bir çiftçi, yanına yeterince ihtiyaç maddesi alarak geldiği tarlasında, köye bol mahsulat ile dönmek, aile fertlerinin rızkını temin etmek, fazla mahsulatını da paraya çevirip başka ihtiyaçlarını görmek için şevk ile çalışır.

Bizim bu dünya hayatında tattığımız her türlü lezzet, bir **“tarla ziyafetidir.”** Asıl lezzet ve saâdet yeri dünya ötesidir; kabirdir, cennettir.

**“Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçe, yahut cehennem çukurlarından bir çukurdur.”**(*Tirmîzî, Kıyâme, 26*)

Keza, dünya **“bir imtihan meydanıdır.”** İmtihan süresince rahat aranmaz. Başarı için her türlü gayret gösterilir, her çeşit sıkıntılara katlanılır. Bütün bu zahmetler zevk ile çekilir ve rahatlama, imtihan sonrasına bırakılır. Bu dünya lezzetlerinin tamamı, uzun süren bir imtihanda yediğimiz bir simitten öteye geçmez.

İmtihan salonu, zevk ve safa yeri değildir, yeme içme yeri de değildir. Orada mide değil beyin ve kalem çalışacaktır. Mide bu çalışmanın bir hizmetçisi gibidir.

Dünya bir yönüyle de **“ticaret yeri”**dir. Ticarete gayret vardır, yorulma vardır, çalışma ve didinme vardır.

---

Müşterisi olmayınca ve onlara birşeyler satmak için yorulmayınca tüccarın canı sıkılır. Onun en büyük rahatı, ticaret yaptığı sürece çektiği zahmetlerde gizlidir.

Önceki örneklerde olduğu gibi, bu konuda da rahat ve lezzeti ticaret sonrasında aramak gerekir. Birçok ticaret erbabı iş yerlerinde orta yollu bir şeyler atıştırır ve çalışmalarını aralıksız sürdürürler. Yeme içmeyi eve dönüşlerine bırakırlar. Mağazada kazandıklarını yine mağazada tüketmezler.

Dünyanın ticaret yeri olmasını Nur Külliyyatı'ndan Altıncı Söz'ün ışığında değerlendirmek gerekiyor. Bu sözün başında bir ayet-i kerîme yer alır. Bu Söz'ün tamamı bu ayetin manevî bir tefsiridir; yani ayette verilen İlâhî mesajın insanın ruh alemine, hârika misâllerle yerleştirilmesidir. Söz konusu ayet-i kerîmede mealen şöyle buyrulur:

**“Muhakkak, Allah müminlerden nefislerini ve mallarını cennet mukabili satın aldı.”(Tevbe, 9/111)**

İşte gerçek ticaret budur. Nefsimizi, yani hem ruhumuzdaki bütün duyguları ve latifeleri, hem de bedenimizdeki bütün organları Allah'a satmamız, O'nun rızası istikametinde kullanmamız, öte yandan aynı satışı bütün maddî imkânlarımız, rütbe ve makamlarımız için de gerçekleştirmemiz kârı ebedî cennet olan en büyük ticarettir.

**“...Ticaret ve memuriyet için, mühim vazifelerle bu dâr-ı imtihan olan dünyaya gönderilen insanlar; ticaretlerini yapıp, vazifelerini bitirip ve hizmetlerini itmam ettikten sonra, yine onları gönderen Hâlık-ı Zülcelâline dönecekler ve Mevlâ-yı Kerîm'lerine kavuşacaklar.”(2)**

Dünyada rahat arayanların en büyük bir gafleti, dünyanın fani olduğunu unutmalarıdır. Dünyayı ebedî tevehhüm etmekle ona sınıksız bağlanırlar ve bu bağların musibet ve hastalıklarla gevşemesini ve ölümle tamamen kopmasını hiç düşünmek istemezler. Ne var ki, düşünmemek hadiselerin seyrini hiç mi hiç değiştirmez.

Örneklerimize yeniden dönecek olursak, ne tarlada sürekli kalınır, ne imtihan salonunda, ne de ticarathanede...

Bunları çok iyi bildiğimizden ne tarladan ayrılırken üzülürüz, ne imtihandan çıkarken, ne de mağazamızı kapayıp evimize dönerken...

---

O halde, aynı hakikatleri dünyadan ayrılma konusunda da uygulamamız gerekmiyor mu?

Gel gör ki, kalbimiz ahirete inandığı ve o âlemin bu dünyadan çok daha üstün olduğunun bildiği halde, nefsimiz dünyadan ayrılmaya hiç yanaşmıyor. Dünyayı baki vehmetmekle ve ahiret yolcusu olduğunu unutmaya çalışmakla kendini aldatıyor. Halbuki dünya her dönüşünde bizi o baki aleme bir gün daha yaklaştırıyor.

Akıllılık, ölümü unutmak değil, ölüm ötesi için hazırlanmak, o baki alem için sermaye tedarik etmektir.

Bu büyük hakikati Allah Resulü (asm.) çok veciz bir şekilde şöyle ders verir:

**“Lezzetleri acılaştırın ölümü çok zikrediniz.”**(Nesai , Cenâiz, 3)

Demek ki dünya lezzet alma yeri değil, ebedi saadete hazırlık diyarıdır. Bu fani dünyanın, özellikle de meşru olmayan zevk ve lezzetlerine talip olmak o baki saadetin kaybolmasını netice verir.

Meşru zevkleri de ölçülü olarak almak, kendimizi onlara kaptırarak aslî vazifemizi unutmamak gerekir.

Bir öğrenci, okuluna ilim tahsil etmek için gider. Ders aralarında da kısa süre bir teneffüs verilir. Bu süre içinde dinlenir, oyun oynar, arkadaşlarıyla sohbet eder. Dinlenme ve oynamaya dalıp derslere girmeyen bir öğrenciye şöyle bir ikaz yapılır:

**“Oyunları acılaştırın, ‘okuldan atılmayı ve işsiz kalmayı’ çok hatırlayınız.”**

Şu ayet-i kerime, bu noktada, bütün insanlık alemi için en büyük bir uyarıcıdır:

**“Ve dünya hayatı bir oyundan, bir oyalanmadan başka bir şey değildir. Ve elbette ahiret yurdu müttakiler (Allah’a karşı gelmekten sakınanlar) için daha hayırlıdır, hâlâ akıllanmayacak mısınız?”**(En’âm, 6/32)

### ***Dipnotlar:***

(1) bk. [Münazarat](#).

(2) bk. [Mektûbat, Yirminci Mektup](#).